

Sygn. akt I CSK 630/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

Protokolant Justyna Kosińska

w sprawie z powództwa A. Poland S.A. w D.
przeciwko Bankowi Polska Kasa Opieki S.A. w Warszawie
o zapłatę,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 lutego 2012 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w W., po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2011 r. zasądził od strony pozwanej Banku Polska Kasa Opieki S.A. na rzecz, strony powodowej A.. Poland S.A. kwotę 9 332 923,54 z należnościami ubocznymi oraz umorzył postępowanie w części ograniczonej przez powoda. W toku postępowania Sąd pierwszej instancji ustalił, że strona powodowa jest następcą prawnym Huty im [...] (HTS), a strona pozwana następcą Powszechnego Banku Gospodarczego S.A. (PBG). W dniu 13 grudnia 1996 r. HTS zawarła z Narodowym Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOS) umowę pożyczki w wysokości 30 000 000 zł z przeznaczeniem na dofinansowanie inwestycji w dziedzinie ochrony środowiska. Pożyczka miała być spłacona w 10 półrocznych ratach. Jako zabezpieczenie spłaty została przewidziana gwarancja bankowa udzielona przez PBG. W dniu 16 marca 1998 r. pomiędzy HTS i PBG została zawarta umowa zlecenia udzielenia gwarancji, w której PBG zobowiązał się do zapłaty na pierwsze żądanie NFOZ jako beneficjenta kwoty nie wyższej niż 38685625 zł, na warunkach określonych w treści listu gwarancyjnego. HTS zobowiązała się zwrócić PBG kwotę wypłaconą z tytułu gwarancji i co do tego obowiązku poddała się egzekucji, do kwoty nie wyższej niż 60000000 zł. HTS zabezpieczyła wykonanie tego zobowiązania poprzez wystawienie weksla, cesję wierzytelności, przewłaszczenia zapasów materiałowych oraz udzielenie pełnomocnictwa do dysponowania jej rachunkiem bankowym. W dniu 17 marca 1998 r. PBG udzielił gwarancji bankowej na rzecz NFOS, w której zobowiązał się nieodwołalnie i bezwarunkowo do zapłacenia rzeczywistego zadłużenia HTS wobec NFOS wynikającego z umowy pożyczki w kwotach i terminach określonych w umowie pożyczki, jednak nie więcej niż 38 685 625 zł. Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 10 września 2001 r. otworzył postępowanie układowe HTS. Do tego czasu HTS spłaciła, w terminach ustalonych w umowie pożyczki 12 000 000 zł. W dniu 8 listopada 2001 r. strona pozwana zgłosiła w postępowaniu układowym wierzytelność w kwocie łącznie 110 148 137,50 zł, obejmującą roszczenie z tytułu udzielonej gwarancji bankowej. Wierzytelność strony pozwanej w wysokości 48 054 986,80 zł została wciągnięta na listę wierzytelności w

postępowaniu układowym na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 maja 2002 r. na skutek zażalenia HTS. W dniu 29 lipca 2002 r. HTS zawarła z wierzycielami układ. Wierzyciele, których wierzytelności były wyższe niż 10 000 zł wyrazili zgodę na umorzenie 40% wierzytelności, a pozostała część miała być spłacona w ratach. W związku z otwarciem postępowania układowego HTS zaprzestała spłaty pożyczki. W następstwie tego NFOS zwrócił się do strony pozwanej z żądaniem zapłaty niespłaconych rat pożyczki. Strona pozwana dokonywała tych wpłat w trakcie trwania postępowania układowego a następnie zaspokoila swoje roszczenia wobec strony powodowej z ustanowionych zabezpieczeń oraz w toku egzekucji na podstawie bankowego tytułu wykonawczego. Strona pozwana uzyskała łącznie 22 643 499,93 zł.

Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie zwrotne strony pozwanej wobec HTS było objęte redukcją w wysokości 40 %, z uwagi na warunki układu z wierzycielami. W jego ocenie była to wierzytelność warunkowa w rozumieniu art. 42 prawa o postępowaniu układowym (pr. ukł.). Sąd Okręgowy przyjął także, że gwarant dokonując spłat wstąpił w prawa zaspokojonego wierzyciela i w konsekwencji mógł uzyskać zaspokojenie jedynie do wysokości wierzytelności, którą układ przyznawał NFOS. W oparciu o opinię biegłego Sąd Okręgowy ustalił, że gwarant mógł uzyskać od HTS kwotę 10 823 617,63 zł. Przemawiało to za uwzględnieniem powództwa w zakresie żądanym przez stronę powodową.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji strony pozwanej wyrokiem z dnia 28 lutego 2012 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił. Podzielając ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, uznał za uzasadnione zarzuty naruszenia prawa materialnego. Uznał, że wierzytelność zwrotna gwaranta nie miała charakteru warunkowego i nie podlegała redukcji na podstawie art. 42 pr. ukł. W jego ocenie na skutek wystawienia gwarancji bankowej powstało zobowiązanie przyszłe. Zobowiązanie gwaranta wobec NFOS miało charakter abstrakcyjny i bank nie mógł wobec beneficjenta gwarancji bronić się zarzutem, że jego wierzytelność została zredukowana na skutek zawarcia układu. Gwarant nie miał zatem możliwości sprawdzenia słuszności i zasadności roszczenia NFOS. Sąd Apelacyjny uznał za nie budzące wątpliwości i bezsporne, że wierzytelność zwrotna nie została wpisana na listę wierzytelności w postępowaniu układowym. Gwarant

spełniając świadczenie na rzecz NFOS płacił wyłącznie własny dług i nie wstąpił w miejsce zaspokojonego wierzyciela. Dług gwaranta jest uzależniony jedynie od określenia wysokości sumy gwarancyjnej, a rozmiar jego świadczenia nie jest zależny od zakresu zobowiązania zleceniodawcy. W ocenie Sądu Apelacyjnego strona powodowa nie wykazała, wbrew odmiennemu stanowisku Sądu Okręgowego, przesłanek do domagania się zwrotu części kwoty wyegzekwowanej przez stronę pozwaną na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu i powództwo należało uznać za bezpodstawne.

Skarga kasacyjna strony powodowej została oparta na obu podstawach określonych w art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzucono w niej naruszenie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2, art. 316 § 1, art. 391 i art. 398²¹ k.p.c., art. 382 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2, art. 316 § 1, art. 278 § 1, art. 391 i art. 398²¹ k.p.c., art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, art. 65 § 2 k.c., art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 80 i art. 84 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, art. 518 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 80 i art. 84 Prawa Bankowego, art. 734 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 742 i art. 89 k.c. oraz art. 42 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 24 października 1934 r. Prawo o postępowaniu układowym, art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c., art. 6 k.c., art. 734 k.c., art. 742 k.c., art. 518 § 1 pkt 1 k.c., art. 81 i 84 Prawa bankowego, art. 67 § 1 i art. 68 Prawa o postępowaniu układowym, ewentualnie art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2, art. 734 i art. 742 k.c. oraz art. 67 § 1, art. 68 i art. 42 Prawa o postępowaniu układowym, art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 734 i art. 742 k.c. oraz art. 80 i art. 84 Prawa bankowego. W oparciu o zawarte w niej zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego uchylenie i oddalenie apelacji strony pozwanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem sporu było zasadniczo zagadnienie czy roszczenie gwaranta wobec strony powodowej podlegało zredukowaniu z uwagi na wynik postępowania układowego. Za taką oceną opowiadała się strona powodowa, podnosząc, że gwarant w ramach roszczenia zwrotnego wyegzekwował kwotę przewyższającą rzeczywistą wysokość zobowiązania strony powodowej wynikającego z zawartej przez strony umowy zlecenia gwarancji bankowej. Zarzuty zawarte w skardze kasacyjnej wskazują, choć nie zostało to jednoznacznie wyartykułowane przez skarżącą, że podstawa do redukcji roszczenia kompensacyjnego strony powodowej istniała na podstawie dwóch tytułów. Stanowiło ją objęcie postępowaniem układowym wierzytelności kompensacyjnej gwaranta z uwagi na warunkowy charakter zobowiązania z umowy zlecenia gwarancji oraz zredukowanie w postępowaniu układowym wierzytelności beneficjenta gwarancji (pożyczkodawcy). Wymagało to odrębnego rozważenia tych podstaw żądania strony powodowej.

Na wstępie wymaga jednak odnotowania, że w rzeczywistości strona pozwana uzyskała na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego i w oparciu o istniejące zabezpieczenia jej roszczenia kompensacyjnego kwotę, która obok należności wypłaconej NFOS ściśle w ramach gwarancji obejmowała także należność stanowiącą wynagrodzenie gwaranta (provizję banku). Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zaś tego faktu oddalając powództwo w całości. Wydając takie rozstrzygnięcie ocenił wyłącznie istnienie podstaw do redukcji pierwszej z tych należności. Uniemożliwia to dokonanie kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do żądania związanego z prowizją pobraną przez bank za „udzielenie gwarancji”. Z tego względu, niezależnie od oceny zarzutów skargi kasacyjnej odnoszących się do możliwości redukcji wierzytelności wynikającej z udzielenia gwarancji, zasadny był zawarty w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego na skutek pominięcia przez Sąd Apelacyjny, że roszczenie strony powodowej nie dotyczyło wyłącznie kwoty wypłaconej z tytułu gwarancji. Skargę kasacyjną już z tego względu należało uznać za uzasadnioną, ponieważ Sąd Apelacyjny nie ustalił, jaką kwotę strona pozwana uzyskała od strony powodowej jako wynagrodzenie prowizyjne, co nie pozwalało z kolei stwierdzić w jakiej części roszczenie strony powodowej jest związane

z pobraniem tej kwoty. Zaskarżony wyrok z przyczyny wyżej wskazanej podlegał uchyleniu na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w całości.

Za takim rozstrzygnięciem przemawiały także trafnie podniesione przez skarżącego zarzuty odnoszące się do części żądania związanej z kwotą gwarancyjną. Ich rozważenie wymagało odniesienia się w pierwszej kolejności do instytucji gwarancji bankowej. Dotyczy jej art. 81 i art. 84 Prawa bankowego. Art. 81 Prawa bankowego definiując pojęcie gwarancji bankowej stanowi, że jest to jednostronne zobowiązanie banku(gwaranta), że przy spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, bank wykona świadczenie na jego rzecz. Do udzielenia gwarancji bankowej wymagana jest forma pisemna pod rygorem nieważności. Zgodnie z art. 84 prawa bankowego zobowiązanie banku ma charakter pieniężny, a do gwarancji bankowych stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego. Regulacja ustawowa gwarancji bankowej zawarta w Prawie bankowym jest zatem wąska i musi być traktowana jako regulacja jedynie o charakterze ramowym. W praktyce rodzi to szereg wątpliwości co do charakteru gwarancji bankowej, a w literaturze prezentowane są na ten temat sprzeczne stanowiska, także w kwestiach o zasadniczym znaczeniu, takich jak:

- sposób powstania gwarancji bankowej(w doktrynie prezentowane jest stanowisko, że stosunek gwarancji powstaje na podstawie czynności jednostronnej gwaranta lub na podstawie umowy);
- akcesoryjność lub abstrakcyjność zobowiązania, co rzutuje na ocenę stosunku między gwarancją a poręczeniem;
- skutek spełnienia świadczenia przez gwaranta dla istnienia stosunku podstawowego (zobowiązania dłużnika wobec wierzyciela - beneficjenta gwarancji)
- charakteru roszczenia beneficjenta
- możliwości odwołania się przez gwaranta do stosunku podstawowego jako istotnego dla zakresu odpowiedzialności gwaranta.

Dodatkowo należy uwzględnić, że udzielenie gwarancji bankowej jest wynikiem złożonego układu powiązanych ze sobą stosunków prawnych. Obejmuje on stosunek podstawowy, między wierzycielem i dłużnikiem (w rozstrzyganej sprawie będący wynikiem zawarcia umowy pożyczki), stosunek zlecenia gwarancji (umowa między

dłużnikiem i bankiem-gwarantem) oraz stosunek gwarancji (między gwarantem i beneficjentem gwarancji-wierzycielem). Wobec sygnalizowanych wyżej wątpliwości należy opowiedzieć się za oceną, że stosunek gwarancji powstaje na podstawie umowy między gwarantem a beneficjentem gwarancji (wierzycielem) o charakterze jednostronnie zobowiązującym i na jej podstawie powstaje odrębny stosunek prawny, nieakcesoryjny wobec stosunku podstawowego, co różni umowę gwarancji bankowej od poręczenia.

W literaturze i judykaturze zgodnie prezentowane jest stanowisko, że wobec charakteru regulacji ustawowej odnoszącej się do gwarancji bankowej ocena zakresu obowiązków i możliwego sposobu obrony gwaranta w ramach stosunku gwarancji wymaga uwzględnienia treści umowy gwarancji, którą strony mogą ukształtować w ramach swobodnego uznania (zob. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1995 r., III CZP 166/94). Odmienne zagadnienie to przedstawił Sąd Apelacyjny. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że gwarancja bankowa, w której użyto klauzuli „nieodwołalnie i bezwarunkowo” oraz „na pierwsze żądanie” jest instytucją prawną o określonych z góry cechach, w pełni ukształtowaną normatywnie. Sąd Apelacyjny stwierdził, że zawarcie umowy gwarancji bankowej prowadzi do powstania po stronie gwaranta zobowiązania abstrakcyjnego o charakterze losowym i przyszłym oraz bezwarunkowego, w którym gwarant jest pozbawiony uprawnień do podnoszenia zarzutów odnoszących się do stosunku podstawowego. Jest to stanowisko błędne, które - na co wskazuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku - wpłynęło niewątpliwie na sposób wykładni umów stanowiących podstawę rozstrzyganego sporu. Niezależnie od powołanego wyżej stanowiska judykatury należy podkreślić, że w prawie polskim zasadą jest kauzalność czynności prawnych, a udzielenie gwarancji bankowej ma na celu zabezpieczenie interesu wierzyciela. Nie budzi zaś wątpliwości, że zabezpieczenia dokonywane na podstawie przepisów prawa materialnego mają charakter także akcesoryjny. Nakazuje to przyjąć, że zobowiązanie gwaranta na podstawie umowy z beneficjentem gwarancji może zostać jedynie ukształtowane jako zobowiązanie abstrakcyjne. Na taki charakter tego zobowiązania musi zatem wskazywać treść umowy. Nie można podzielić zatem oceny Sądu Apelacyjnego, że zawarcie w umowie gwarancji wzmianki o stosunku podstawowym oraz stwierdzenia, że

gwarant spełni swoje świadczenie w granicach „rzeczywistego zadłużenia” dłużnika beneficjenta gwarancji nie ma znaczenia dla oceny jej abstrakcyjnego charakteru, a brak w tej umowie klauzul wyłączających lub ograniczających odpowiedzialność gwaranta oznacza, że wierzyciel mógł domagać się od gwaranta zapłaty sumy gwarancyjnej bez względu na rzeczywistą wysokość zobowiązania dłużnika. Ocena ta wskazuje, że Sąd Apelacyjny odwrócił właściwą kolejność ocen niezbędnych dla ustalenia treści stosunku prawnego. Wymagała ona dokonania w pierwszej kolejności wykładni zawartej umowy i stwierdzenia czy zobowiązanie zostało ukształtowane jako abstrakcyjne, a nie stwierdzenia, że nie zawarto w niej klauzul wyłączających abstrakcyjność zobowiązania. W konsekwencji zastosowania przez Sąd Apelacyjny niewłaściwej metody ustalenia treści umowy łączącej strony, nie przywiązał on właściwej wagi dla oceny wszystkich istotnych postanowień umowy. Ograniczył się praktycznie do stwierdzenia, że użycie przez strony klauzuli „nieodwołanie i bezwarunkowo” oraz „na pierwsze żądanie” wskazuje na abstrakcyjny charakter zobowiązania gwaranta. W tej sytuacji niezasadnie stwierdził, że strona powodowa „bezsukutecznie” odwoływała się do klauzuli, że gwarant spełni świadczenie w granicach rzeczywistego zadłużenia zleceniodawcy gwarancji. To postanowienie umowy, jak wyżej wskazano, należało uwzględnić przy dokonywaniu jej wykładni. Dotyczy to również zawartego w umowie gwarancji stwierdzenia, że gwarancja stanowi zabezpieczenie spłaty pożyczki udzielonej stronie powodowej. Podobne stwierdzenie zostało zamieszczone w umowie zlecenia gwarancji. Z tego względu wykładnia treści umowy gwarancji, której dokonał Sąd Apelacyjny nie może być uznana za prawidłową, co nakazywało uznać za usprawiedliwione zarzuty skargi kasacyjnej odwołujące się do naruszenia art. 65 § 2 k.c.

W konsekwencji zasadności tych zarzutów należało także przyjąć, że nieuzasadnione było stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, związane z oceną o abstrakcyjnym zobowiązaniu gwaranta, iż strona powodowa nie mogła powoływać się skutecznie na zarzuty ze stosunku podstawowego, w tym zarzut zredukowania wiarygodności beneficjenta gwarancji z uwagi na wynik postępowania układowego. Odwołanie się przez Sąd Apelacyjny do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1995 r. (III CZP 166/94) nie było w tych warunkach uzasadnione, gdyż jej uzasadnienie wskazuje, że przedmiotem oceny Sądu Najwyższego było wyłącznie

zamieszczenie w umowie gwarancji klauzuli „nieodwołalnie i bezwarunkowo” oraz „na pierwsze żądanie”. Sąd Najwyższy uznał, że takie sformułowanie wskazuje na abstrakcyjny charakter zobowiązania gwaranta, jednakże nie wskazał, aby w rozpoznawanej wówczas sprawie znalazły się jakiegokolwiek inne postanowienia mające znaczenie w tym zakresie. Nie można zatem przyjąć, że powołana wyżej uchwała zapadła w stanie faktycznym tożsamym ze stanem w rozpoznawanej obecnie sprawie.

Z uwagi na to, że Sąd Apelacyjny nie ustalił prawidłowo charakteru umowy gwarancji bezprzedmiotowe stały się rozważania na temat podstawy prawnej roszczenia, które w związku z udzieleniem gwarancji przysługiwało stronie pozwanej. Ocena w tym zakresie będzie możliwa dopiero po prawidłowym ustaleniu jakiej treści stosunek rzeczywiście łączył strony umowy gwarancji, do czego niezbędna jest prawidłowa wykładnia tej umowy.

Należy także podkreślić, że nawet stwierdzenie, iż zobowiązanie w ramach umowy gwarancji bankowej zostało ukształtowane jako abstrakcyjne nie stanowiłoby wystarczającej podstawy dla podzielenia oceny, że wówczas niemożliwe jest odwołanie się gwaranta do treści stosunku podstawowego. W uzasadnieniu powoływanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1995 r. wskazano, że w określonych okolicznościach, nawet przy abstrakcyjnym zobowiązaniu gwaranta, może on wobec beneficjenta gwarancji wyprowadzić ze stosunku gwarancji zarzuty ograniczające jego odpowiedzialność, jeżeli żądanie beneficjenta gwarancji prowadziło do nadużycia celu tego zabezpieczenia. W tym kontekście należało niewątpliwie ocenić, czy strona pozwana mając świadomość, że wierzytelność pożyczkodawcy została w postępowaniu układowym zredukowana o 40% zachował się prawidłowo wypłacając świadczenie objęte gwarancją w pełnej wysokości i jak takie zachowanie powinno być ocenione w kontekście zasadności roszczenia kompensacyjnego, które strona powodowa uważała w części za nienależne.

Sąd Apelacyjny wadliwie ocenił również zagadnienie, czy wierzytelność kompensacyjna strony pozwanej (roszczenie wobec zleceniodawcy gwarancji) miała charakter warunkowy i mogła być z tego względu objęta dyspozycją art. 42 Prawa o postępowaniu układowym. Strona powodowa twierdziła, że z tego względu

podlegała redukcji z uwagi na treść układu. Sąd Apelacyjny oceniając zasadność tego stanowiska stwierdził, że na skutek wystawienia gwarancji powstało zobowiązanie rezultatu i było to zobowiązanie przyszłe. Stwierdził także, że gwarancja bankowa jest umową losową, w której istnienie i rozmiar świadczenia są zależne od przypadku. Różni to umowę losową od umów zawartych pod warunkiem. W rzeczywistości Sąd Apelacyjny ocenił zatem, że to umowa gwarancji bankowej nie jest umową warunkową. Powinien zaś tę ocenę odnieść do umowy zlecenia gwarancji, stanowiącej podstawę roszczenia strony powodowej. W żadnym zaś razie bezwarunkowość zlecenia gwarancji nie może być wywodzona z bezwarunkowości gwarancji. Jak wyżej wskazano są to dwa odrębne, powiązane ze sobą stosunki prawne.

W skardze kasacyjnej zakwestionowano zasadnie także stwierdzenie Sądu Apelacyjnego, że wierzytelność strony pozwanej związana z udzieleniem gwarancji nie została wpisana na listę wierzytelności w postępowaniu układowym. Sąd Apelacyjny nie dokonał bowiem własnych ustaleń faktycznych w tym zakresie. Stwierdził natomiast, że podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji. Ustalenia te wskazują zaś, że strona pozwana zgłosiła do masy upadłości wierzytelności w łącznej wysokości ponad 110 mln zł. Na liście wierzytelności została umieszczona wierzytelność banku w kwocie 48 054 986,80 zł. Te ustalenia są niewątpliwie niewystarczające dla stwierdzenia w sposób jednoznaczny, że wierzytelność banku wynikająca z umowy zlecenia gwarancji nie została umieszczona na liście wierzytelności w postępowaniu układowym.

Z przyczyn wyżej wskazanych skarga kasacyjna podlegała uwzględnieniu na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c.